

# miniBUDZOGÁŇ

## NÓRSKO-SLOVENSKÝ SPOLOK č. 5/2004

### Stretnutie so slovenským spisovateľom

3.septembra t.r. sa v budove Univerzitnej knižnice v Osle uskutočnila beseda so slovenským spisovateľom Gustávom Murínom. Podujatie usporiadalo Veľvyslanectvo SR v Nórsku v spolupráci s Nórsko-slovenským fórom. Boli naň pozvaní aj členovia Nórsko-slovenského spolku, ako aj iní naši krajanovia v Nórsku.

Gustáv Murín (nar. 1959) je vzdelaním biológ a v značnej časti svojej literárnej tvorby využíva vedomosti zo svojej vedeckej disciplíny. Píše romány, poviedky, eseje i literatúru faktu. V centre jeho záujmu sú otázky dopadu modernej vedy na život ľudí, ďalej ekologické problémy, a v neposlednom rade erotický život ľudí. Angažuje sa aj spoločensky, donedávna bol napr. predsedom slovenského centra PEN-klubu, medzinárodnej spisovateľskej organizácie, ktorej hlavným cieľom je brániť slobodu prejavu na celom svete. Aj Murínova návšteva Nórska súvisela s touto organizáciou, keď sa zúčastnil kongresu PEN-klubu v Tromsø.

Pracovne i súkromne precestoval Gustáv Murín takmer celý svet a hlavnou náplňou stretnutia s krajanmi bolo jeho farbisté rozprávanie o zážitkoch v rozličných krajinách. Zaujímavé boli aj jeho spomienky na stretnutia so Slovákami v cudzine – stretáva sa s nimi plánovite a organizovane, ale neraz aj náhodne, za celkom prekvapujúcich okolností. Bolo pre nás povzbudzujúce jeho poznanie, že Slovákom sa vo svete darí predovšetkým vtedy, keď vystupujú so zdravým sebedomím, a pritom pozitívne voči príslušníkom iných národov, rešpektujú ich odlišné kultúrne tradície. Od istého poľského spisovateľa sa naučil, že ani znalosť cudzích jazykov nie je vždy rozhodujúca, on vraj všade, kde je to len možné, rozpráva po slovensky a zväčša sa mu darí bez problémov nadväzovať medziľudské i medzinárodné kontakty.

Na podobnú strunu bolo naladené aj Murínovo rozprávanie o činnosti slovenského centra PEN-klubu. Aj keď je Slovensko malá krajina, zástupcovia nášho PEN-klubu dosiahli svojou aktivitou zlepšenie postavenia prenasledovaných spisovateľov v iných, podstatne väčších krajinách. Slovenské centrum PEN-klubu navyše ako prvé na svete založilo (v Bratislave) medzinárodnú knižnicu, do ktorej zbierajú knihy z celého sveta v origináli. Toto je na ošoh nielen Slovákom, ktorí študujú cudzie jazyky a literatúry, ale aj cudzincom žijúcim v Bratislave, ktorí si takto môžu požičovať knihy vo svojej materčine.

Na záver posedenia, ktoré trvalo približne dve hodiny, daroval Gustáv Murín každému prítomnému exemplár svojej knihy *Leto praje milencom s venovaním*. Pisateľovi týchto riadkov bolo len ľúto, že medzi asi pätnástimi hosťami tohto zaujímavého a zriedkavého podujatia boli iba traja členovia Nórsko-slovenského spolku. Je to škoda, lebo tu bola dobrá príležitosť ukázať, že náš záujem o Slovensko sa nekončí pri oštiepku, či kapustnici.

Ivan Čičmanec

### Dovolenka v Izraeli 2004

Tento rok sme si s priateľom Danielom užili bohatú nádielku dovolenky, veď posúďte sami: najprv Island 8 dní a potom Izrael 12 dní a to všetko v júni. Na aklimatizáciu sme mali 3 dni v Bratislave, ale teplotný rozdiel +10°C cez deň na Islande a +45°C na juhu Izraela, tak to je už sila.

Izrael je kolíska viacerých kultúr a náboženstiev, čo je veľké plus z turistického pohľadu, ale na druhej strane majetnícke sklony dedičov kultúr trochu kazia optimistický vzťah krajiny čo sa týka bezpečnosti ale aj celkového pocitu. My sme doleteli z Bratislavy do Tel Avivu, potom sme pokračovali na juh do Eilatu, odtiaľ sme si odskočili do Petry, kamenného mesta v Jordánsku, prezreli si Jeruzalem, Betlehem, výlet ukončili v Haife a šťastne sa navrátili zas z Tel Avivu domov. Mojim zámerom nie je rozpisovať sa tu o pamiatkach, ktoré človeku vyraňujú dych a prikovávajú ho k zemi rešpektom, chcela by som tu opísať pocity, zážitky a atmosféru tohto fascinujúceho štátu.

Tel Aviv sme vnímali ako typické veľkomesto, už z lietadla nás zarazilo veľkosťou a spleťou ulíc. Má typický pach miest blízkeho východu: more, hnijúce ovocie na uliciach a výfukové plyny. Nie je tu veľa na pozeranie, akurát staré mesto Jaffa. Tel Aviv je známy nočným životom, početnou komunitou gay, ktorí svoju príslušnosť vedľa náležito zvýrazniť, usporiadávajú gay festivaly, nám sa nanešťastie podarilo jeden akurát prešvihnúť. Miestni hodnotili Tel Aviv ako „Tu je život, kam sa na nás hrabe Jeruzalem“, my ako turisti sme ocenili všade prítomné stánky s osviežujúcimi ovocnými šťavami a verejné pláže, ktoré tu sú zadarmo. Daňou sú „prokleté“ nízko lietajúce lietadlá nad vami. Prvýkrát sme tu na vlastnej koži zakúsili ako chuť bezpečnosť. Pri vchode do každej budovy, či už stanice alebo obchodu (našťastie sme to neskúmali v štátnych budovách) nám dôkladne presnorili batoh.

Eilat je typické prímorské letovisko, nachádza sa v najjužnejšom cípe Izraela a je hlavne bránou do Egypta (Taba) a Jordánska (Aqaba). Tieto dve krajiny sú hádam jediné moslimské zeme, ktoré neatáčajú cudzincov na hranici kvôli izraelskej pečiatke v pase. Ale samotný prechod hranicou je zážitok. Citujem: pohraničiarica : „Máte so sebou nejaké zbrane alebo výbušniny?“, my : „Nie.“, pohraničiarica : „Ok, môžete ísť ďalej.“ Zaplatíte výstupnú daň (cca 700 Sk), pár ľudí v uniformách vás zastaví, spýta sa, čo tu robíte, ako dlho tu budete a iné obligátne veci a hurá na jordánsku stranu. Tam to isté v modrom.

*Pokračovanie na 2. strane*

Potom si vás odchyti taxikár a odvezie do centra Aqaby, ktorá vyzerá o veľa úbohejšie ako priemerné izraelské mesto. Počkáte, kým sa zaplní minibus do Petry a v spleti hluku motora a rozčítaných arabských piesní sa trmácate v ústrety beduínskemu kamennému mestu. Krásy Petry nájdete v každej cestopisnej knižke, nezabúdajte však pri nákupe suvenírov zjednávať, zjednávať a ešte raz zjednávať. Ak sa raz človek rozohní, zjednal by po príchode domov aj dane z príjmu s ministrom financií...

Vraciame sa späť cez Aqabu a Eilat, popri Mŕtvom mori mierime do Jeruzalema, mesta miest. Urobili sme si ešte zastávku v En Gedi, pozreli starú synagógu, prešli sa oázou, ošpliechali sa v Dávidovom vodopáde a urobili obligátne fotky s časopisom v Mŕtvom mori. Kúpanie v 30% roztoku solí je paráda, vrelo odporúčame, nedá sa tam potopiť, utopiť ani plávať, radšej sa ale správať pokojne, lebo voda z Mŕtveho mora štiepe v očiach ako sto čertov. A nezabudli sme ani na naše mamy a nakúpili kozmetiku so soľou z Mŕtveho mora za výhodné ceny.

Jeruzalem je položený vyššie ako väčšina miest, teplota bola znesiteľnejšia, v noci bolo dokonca chladno. Všetky naše obavy o bezpečnosť rozčeril majiteľ hostela, kde sme strávili niekoľko nocí: „V starom meste Jeruzalema je 600 kamier, verte mi, nie je na svete bezpečnejšieho miesta“. Nez mohli na nijaký protiangument.

Pre turistov je sklamaním, že ani jedna mešita na Chrámovej hore nie je prístupná nemoslimom. Máme vraj byť vďační, že sme sa vôbec dostali hore na námestie. Kresťanské pamiatky ale zaženú sklamanie z ortodoxného islamu, vstup je všade zdarma, ústretové osadenstvo kostolov vás rado vyfotí. Jeruzalem je pohodové mesto, kde žije viacej komunít, viac či menej mierumilovne po hromade.

V Betleheme nám bolo ľúto, čo všetko môže fanatizmus zničiť. Hneď za check-point je vidieť mnoho bývalých obchodov so suvenírmi, ktoré sú zahasprované, život akoby v tomto meste vyhasol. Vláda stavia okolo miest s palestínskou samosprávou celosvetovo známe múry, za ich existencie však klesol počet bombových útokov. Posúdiť etiku a nutnosť výstavby múrov nechávam na každom z vás. Na každom kroku stretávame po zuby ozbrojených vojakov a cítime sa ako ohrozený druh. Turistov je tu ako šafranu, taxikár bedákal, ako mu nejdú kšefty a za akú nízku cenu sa nechal uhovoriť. V prípade problémov sa vždy dá obrátiť na turistickú políciu, jej príslušníci tvoria väčšinu ľudí v okolí Baziliky narodenia. Mali sme šťastie na kňaza gréckej ortodoxnej cirkvi, ktorý nám ponukou výkladu o kostole zadarmo (!!!) vyrazil dych. Okrem kostola nás zaviedol do blízkych katakomb, kde ležali kosti Herodových neviniatok, teda aspoň to tvrdil.

Z Jeruzalemu sme pokračovali na sever do Haify, posvätného a pútnického mesta mladého náboženstva Baháí. 19 terás záhrad sú nádherne upravené, o ich údržbu sa vraj stará 100 záhradníkov denne a robia to na 100%. V centre tejto nádhery je hrobka proroka Baháí.

Izrael je najbohatšia krajina blízkeho východu, v protiklade so špinavými ulicami sú luxusné klimatizované reštaurácie a obchody na každom kroku. Určite tiež viete, že vojenská služba je tu povinná aj pre dievčatá a tak nie je zriedkavosťou stretnúť kočku v sexi tričku a cez plece zbraň. Oči z jamôk nám vytlačil mladý

vojak čľapkajúci sa v Dávidovom vodopáde, ktorý mal bezstarostne opretý kalašnikov o batoh akoby to bola palica na opretie. Vrásky sme pre zmenu narobili aj my niektorým strážcom, keď sme sa s plnými a ťažkými ruksakmi snažili prejsť do gigantickej autobusovej stanice. Pri pohľade na naše bágle si často len hlboko vzdychli...



Párkrát sme sa zamysleli či tá opatrnosť už nehraničí s paranojou. Ale po návrate domov sme zas mali divný pocit ohrozenia, keď pri vchodoch nikto nekontroloval obsah tašiek.

Istý recesista predával trička v Jeruzaleme s nápisom: „America don't worry, Israel stands behind you“ („Žiadne starosti, Amerika, Izrael stojí za tebou“). Myslím, že správne pomenoval situáciu.

Janka Kľúčovská

## Slovensko-nórsky slovník.

V Bratislave sa mi podarilo kúpiť Nórsko-slovenský a slovensko-nórsky slovník. Verím, že je to niečo, čo by sa zišlo mnohým našim krajanom, hlavne novým. Slovník vyšiel v roku 2003, má 300 strán, autormi je Karol Mišutta a Vladimír Faltus. Slovník som kúpil v kníhkupectve v nákupnom stredisku Aupark v Bratislave za 390 SKK. V kníhkupectvách sa stretnete aj s dvojväzbovým slovníkom od tých istých autorov z rokov 2001 a 2002, ale toto najnovšie vydanie je prepracované a lepšie.

Ak o slovník máte záujem, skúste ho zohnať prostredníctvom priateľov či rodiny na Slovensku v kníhkupectve.

Keď už hovoríme o knihách – hlavne novým krajanom chceme pripomenúť možnosť požičať si slovenské knihy, ako pôvodnú, tak i prekladovú literatúru, v Deichmanske bibliotek (knížnici). Aj teraz nedávno zakúpili 50 titulov.

Výhodou Deichmanskej knižnice je, že hociktorá filiálka knižnice po celom Nórsku vám knihy, po objednaní zo zoznamu, bezplatne zaobstará behom pár dní.

Deichmanská knižnica zakupuje zahraničné knihy podľa toho, aký je o ne záujem. Čím viac slovenských kníh si vypožičiame, tým viac ich knižnica nakúpi.

J Nórsko-slovenský spolok má knižnicu s asi 600 titulmi. Vedenie spolku má zoznam kníh, podľa ktorého sa dajú knihy vybrať.

vb

## Výročná správa Nórsko-slovenského spolku

Posledné valné zhromaždenie sme mali 27. mája 2003. Čo sme odvtedy urobili? Bolo toho menej, než iné roky. Ale na druhej strane treba povedať, že po krízovom období roku 2003 sme sa znovu dostali do normálnej prevádzky.

Od mája 2003 vyšlo 9 čísiel miniBudzogáňa. To je úspech! Úspechom je aj fakt, že sa na jeho stránkach stretávame s mnohými prispievateľmi a teda mnohými pohľadmi a názormi. Vieme, že je náš spolkový vestník jedným z dôležitých kontaktov pre slovenských krajanov v Nórsku. Vedia, že sa, okrem informácií z krajskej komunity v Nórsku, jeho prostredníctvom dozvedia o záležitostiach na Slovensku, týkajúcich sa ich samých, nových zákonoch a pod.

Vedenie spolku sprostredkovalo členom informácie o, i pozvánky na akcie, poriadané Veľvyslanectvom SR. Bol to koncert pri príležitosti štátneho sviatku Slovenskej republiky, stretnutie a debata so spisovateľom Murínom v septembri a spisovateľkou Bátorovou v októbri t.r.

Reprezentantka vedenia sa v júli zúčastnila na konferencii krajských organizácií v Bratislave, poriadanej GSZS, kde je NSF členom.

V roku 2003 sme usporiadali dve stretnutia krajanov v príjemných priestoroch na Majorstua. Nízka návštevnosť oboch stretnutí nás nemotivovala usporiadať ďalšie. Noví ľudia vo vedení mali nové myšlienky a nové podnety. Jedným z nových spôsobov sú stretnutia, o ktorých sa dozvedáte prostredníctvom SMS správ na vašich mobilných telefónoch. Najčastejšie to boli návštevy filmových predstavení, ale boli sme aj hrať bowling a v najbližšej budúcnosti pridáme stretnutia v kaviarni, či reštaurácii. V mnohom sme sa nechali inšpirovať českým krajským spolkom, Česko-nórske Forum, s ktorým máme nielen veľmi dobré vzťahy, ale plánujeme i spoločné podujatia. Českí krajanovia sa pravidelne stretávajú v malebnej pivárni/kaviarni v Oslo. Minule nás tam bolo snáď pätnásť a bola veľmi dobrá nálada. Zúčastnili sme sa na ich výlete na pláž a inokedy do lesa.

Činnosť spolku do budúcnosti – určite bude viac možností krajských stretnutí, ako v prenajatých priestoroch, tak aj návštevu nejakej akcie či kaviarne. K tomu potrebujeme nielen miestnosť a organizátorov, ale predovšetkým členov, ktorí prídu a využijú ponuku. Skúste sa k pozvánkam a oznamom o pripravovaných akciách postaviť pozitívne a podľa možnosti svojou účasťou na nich podporiť činnosť spolku a krajskú komunitu.

V momente písania tejto správy je nás 48 riadnych členov. Termín na zaplatenie členského bol nedávno, takže konečné číslo bude zrejme vyššie.

Dôležitou súčasťou valného zhromaždenia sú voľby – Veľmi radi by sme vo vedení videli nové tváre. Rozmyslite si, aj na valnom zhromaždení sa možno prihlásiť a byť zvolený.

Vlado Branko

## Dobrodružstvá na úradných chodbách II.

Tí, ktorí si prečítali príspevok pod týmto názvom v predchádzajúcom vydaní miniBudzogáňa si možno pamätajú, že dobrodružstvá neboli koniec. Pri ďalšej návšteve Bratislavy som si mal prebrať objednaný vodičský preukaz a vymeniť občiansky preukaz.

Deň D bol pondelok. Podarilo sa mi na Úrad prísť o 07.30, kedy otvárali. Už tam predom mnou stálo utešene ľudí. Presne o pol ôsmej sa ukázal mladý človek, vedúci, a informoval nás, že server v Banskej Bystrici je pokazený a nikto nevie, kedy bude fungovať. Niektoré záležitosti budú aj napriek tomu vybavovať. Rad pred dverami "na občiansky", kde som aj ja stál, sa nehýbal a vo mne to vrelo stále viac. Keď už to bolo na vyvretie, spýtal som sa vpredu stojaceho človeka, či niekoho vnútri vybavujú. Keďže povedal, že nie, vrazil som do kancelárie. Dievčence trávili čas v príjemnej konverzácii. Vraj sa môžem ísť sťažovať vedúcemu.

Tak, ako to hlásala i tabuľka na dverách:

"V prípade akýchkoľvek pochybností o správnosti postupu alebo jednania policajtov a zamestnancov OSS OPP OR PZ BA II sa môžete obrátiť na nadriadeného, č. dverí. 1, resp. na klapke 32-410"

Dvere vedúceho boli zamknuté a nereagovali ani na klopanie, ani na kopanie. V kancelárii za vedľajšími dverami sedeli dvaja živiálni policajti. V zápale diskusie som im povedal, že o pomeroch na tomto Úrade som už napísal v krajskom časopise v Nórsku. Vôbec ich to nevyviedlo z miery: "Môžete si písať, koľko chcete, nám to vôbec nevadí!", ubezpečili ma.

Vrazil som do kancelárie s vodičskými preukazmi. Tiež tam nikoho nevybavovali, veď "nefunguje server". Dostal som hotový vodičský preukaz. Pred dverami stálo viacero ľudí, ktorí prišli v tej istej záležitosti.

Vrazil som do kancelárie s občianskymi preukazmi. Dievčence videli, že keby som mal služobnú zbraň, bolo by zle. Najodvážnejšia povedala: "Už nám asi funguje server." Vypísala so mnou potrebný formulár, počkala, než jej mašinka v susednej miestnosti vyplula teplučký občiansky preukaz a podala mi ho do rúk.

Pokračovanie na budúci rok, keď mi končí platnosť cestovného pasu. Ten sa vybavuje na tom istom Úrade.

Vlado Branko

## Kultúra nepočúvania

Niektorí ľudia dnes vehementne popierajú, že jestvuje čosi ako národná povaha, či národný charakter. Majú pravdu do tej miery, že aj medzi príslušníkmi toho istého národa je veľa individuálnych rozdielov, preto je nevhodné pokladať napríklad nenásytosť za národnú vlastnosť Slovákov iba preto, že určitá časť z nich sa pravidelne prejedá. Na druhej strane však naša skúsenosť nasvedčuje tomu, že u všetkých národov je možné pozorovať určité dominantné mentálne stereotypy, ku ktorým inklinuje podstatná časť ich príslušníkov a ktoré ich nápadne odlišujú od väčšiny iných národov.

Mnohí z nás, ktorí už dlhší čas žijeme v cudzine, sme v menšej či väčšej miere prevzali aj kus mentality hostiteľského národa a pri návštevách Slovenska neraz s prekvapením zisťujeme, ako rozdielne tam väčšina ľudí rozmýšľa, rozpráva a koná. Pri takýchto príležitostiach si často jasnejšie uvedomujeme, že sme už definitívne jednou

Pokračovanie na 4. strane

nohou tam a druhou tu, že sme vlastne tu aj tam cudzincami, čo sa však dá sformulovať aj pozitívnejšie, že sme tu i tam doma a že vďaka tomu sme schopní dívať sa na pomery v oboch krajinách s určitým konštruktívnym nadhľadom.

Ja si toto poznanie najvýraznejšie uvedomujem, keď porovnávam kultúru konverzácie v Nórsku a na Slovensku. Ako je známe, konverzácia pozostáva jednak z rozprávania a jednak z počúvania. Ja si však čoraz častejšie všimám tretí prvok, ktorý som nútený nazvať negatívnym substantívom nepočúvanie, ktoré má takisto svoje kultúrne formy a varianty. Iba tí najbezohľadnejší ľudia vás bez okolkov zahriaknu, aby ste čušali, lebo ich vaše reči vonkoncom nezaujímajú. Väčšina z nás svoj nezujem maskuje zdvorilou tvárou, vľúdny úsmevom a zdaním spoločnosti. Niektorí sú v tomto smere spoločensky šikovnejší a ostrieľanejší ako iní, niektorí vás naozaj s úprimným záujmom počúvajú, no dajme si ruku na srdce, každý z nás má chvíľky, keď má potrebu vypnúť pozornosť a nechávať reči iných ísť jedným uchom dnu a druhým von.

V typickej nórskej spoločnosti mám často pocit, že sedím medzi zdvorilými a pozornými ľuďmi. Položite Nórovi alebo Nórke otázku a oni vám na ňu po krátkom rozmyšľaní odpovedia, pričom to isté očakávajú aj od vás. V Nórsku sa ľudia zriedka navzájom prerušujú, ešte zriedkavejšie zvyšujú hlas alebo vám otvorene protirečia. Väčšinou sa vám zdá, že ste medzi tolerantnými ľuďmi, ktorí vedia nielen kultivovane rozprávať, ale aj pozorne počúvať.

Až zrazu zistíte, že vám tá istá osoba v priebehu večera položí tú istú otázku aj trikrát. Slušne, trpezlivo, no s vnútorným začudovaním na ňu zakaždým odpoviete, no nevyhnutne nadobúdate dojem, že ste vlastne pre dotýčnú osobu nezaujímavý. Prvé zážitky podobného druhu vo vás prebudia trpkosť, po čase si však na to zvyknete. Toto je skrátka nórsky spôsob nepočúvania...

Na Slovensku pozorujem voľačo iné. Keď sedíte vo väčšej spoločnosti, ľudia sa ani veľmi nenamáhajú tváriť, že ich vaše reči, či nebudaj vaše názory zaujmajú. Prerušia vás aj uprostred vety a ponúknu vám jedlom, alebo bez zábran vám začnú rozprávať nejakú príhodu z vlastného života. Ani tejto osobe však nie je súdené dokončiť svoje rozprávanie. Preruší ju zas niekto tretí a začne rozprávať o niečom celkom inom. Takto to trvá celý večer a zdá sa, že to nikomu neprekáža. Ľudia na Slovensku sa zrejme schádzajú nato, aby sa dobre vykričali a potom spokojne odišli domov.

Z povedaného vyplýva, že Nóri a Slováci majú dve rozdielne kultúry nepočúvania, alebo, ak chcete, ignorovania. Nóri vás nechajú v pokoji rozprávať, koľko len chcete, no nevelmi registrujú, čo im vlastne chcete povedať. Posedenia sa nesú v pomerne pokojnom tóne, nikto sa nerozčuľuje, no ani nikto nikoho poriadne nepočúva. V slovenskej spoločnosti sa dostanete k slovu iba ak sa vám podari prekričať niekoho iného. Posedenia sú živé a hrmotné, no v podstate ani tam nie sú na váš názor zvedaví.

Alebo má azda niekto v tomto smere iné skúsenosti?

ič

## Tradičné slovenské ľudové píšťaly

Fujara je prastarý slovenský ľudový hudobný nástroj. Táto často až 180 cm dlhá píšťala s tromi dierkami a prídavnou trubicou – vzduchovodom má svoj pôvod približne v 16. storočí na Podpoľaní v okolí Detvy. Ostatné pastierske hudobné nástroje, napr. šesťdierkové pastierske píšťaly, či bezdierkové koncovky sa na Slovensko dostali



s Valašskou kolonizáciou z Rumunska, ale fujara je pravdepodobne unikátne naša slovenská. Vyrábala sa väčšinou z bazového, ale aj javorového, jaseňového, agátového, šípového či tisového dreva, do konca 19. storočia prírodná, nezdobená, v 20. storočí sa objavuje bohaté ornamentálne zdobenie prevažne rastlinnými motívmi. Slúžila pastierom na spríjemnenie samoty a skrátenie času pri ovciach, jej majestátne mumľavé melódie vedia potešiť srdce aj vyčistiť myseľ. Neskôr sa prostredníctvom folklórnych festivalov stala známou a obľúbenou a dá sa povedať aj jedným zo symbolov Slovenska a jeho pôvodnej kultúry.

Pre tých krajanov žijúcich v Nórsku, ktorí by chceli urobiť radosť sebe alebo svojim nórskym priateľom takýmto tradičným slovenským darčekom, napr. k Vianociam, mám nasledujúcu ponuku: Už niekoľko rokov je mojím koníčkom výroba fujár, koncoviek, šesťdierových píšťal, dvojačiek a handrárskeho píšťal rôznych veľkostí, ladenia a zdobenia. Všetky píšťalky sú slušnej kvality a za veľmi primerané ceny – u fujár je možnosť vybrať a odskúšať si z tých, ktoré sú hotové, ostatné píšťalky urobím na objednávku podľa vašej predstavy o veľkosti, ladení a zdobení. Fotografie niektorých mojich výrobkov nájdete na internetovej stránke

<http://www.fmph.uniba.sk/~takac/fujaraFoto.html>

Ak vás moja ponuka zaujala a mali by ste záujem o niektorú píšťalu či fujaru, ozvite sa, iste spoločne vymyslíme aj nejaký spôsob prepravy nástroja, či už pri vašej návšteve Slovenska alebo inak. Kontakt: RNDr. Martin Takáč, Bratislava, tel. +421-904-842351, e-mail [takac@ii.fmph.uniba.sk](mailto:takac@ii.fmph.uniba.sk).